

Τὰ εἰς ρα, ὅσα ἔχουσι πρὸ τοῦ ρ φωνῆν μακρὸν, ἢ δύο σύμφωνα, ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρὸν τὸ α, ὡς, Ἦρα, χῶρα, πῶρα, ὦρα, κλήθρα, Φαίδρα, παλαίστρα κ.τ.λ.

Τὰ εἰς αια δισύλλαβα ἔχουσι τὸ α βραχὺ, ὡς, γαῖα, γραῖα, μαῖα.

Τὰ εἰς εια ὑπερδισύλλαβα πρωτότυπα, ἢ τοπικά, ἔχουσι τὸ α βραχὺ, ὡς, κράνεια, πέλεια, τρυφάλεια, Κορώνεια, Καλαύρεια, κ.τ.λ.

Τὰ εἰς εια, ὅσα παράγονται ἢ συντίθενται ἀπὸ οὐδέτερα περιτοσύλλαβα λήγοντα εἰς ος, ἔχουσι τὸ α βραχὺ, καθὼς, μῆδος, μήδεος, Μήδεια γένος, γένεος, ἠριγένεια ὄρος, ὄρεος, ὑπώρεια ἄκος, ἄκεος, πανάκεια κ.τ.λ.

Ἡ πληθυντικὴ αἰτιατικὴ τῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κλίσεως μακροκαταληκτεῖ ἔθεν παροξύνεται, καθὼς, τοὺς προφήτας, τὰς μούσας.

ΤΡΙΤΗ ΚΚΙΣΙΣ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΑΥΤΗΣ.

Εἰς τὴν τρίτην κλίσιν τῶν ἰσοσυλλάβων ἀναφέρονται ἔλα τὰ ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ ἰσοσύλλαβα, τὰ λήγοντα εἰς ΟΣ· καὶ ἔλα τὰ οὐδέτερα τὰ λήγοντα εἰς ΟΝ.

Τὰ εἰς ΟΣ ἀρσενικά κλίνονται κατὰ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα·

Ἀριθμὸς ἐνικός. Πληθυντικός.

᾽Ονομ.	ὁ λόγ-ος	οἱ λόγ-οι
Γενική,	τοῦ λόγ-ου	τῶν λόγ-ων
Δοτική,	τῷ λόγ-ῳ	τοῖς λόγ-οις
Αἰτιατ.	τὸν λόγ-ον	τούς λόγ-ους
Κλητ.	ὦ λόγ-ε	ὦ λόγ-οι
(Ἀτικῶς, ὦ λόγ-ος)		

Δυϊκός.

᾽Ονομ. καὶ Αἰτιατ.	τῷ λόγ-ῳ
Γενική, καὶ Δοτική,	τοῖν λόγ-οιν
Κλητικῆ,	ὦ λόγ-ῳ.

Τὰ εἰς ΟΣ θηλυκὰ κλίνονται, καθὼς τὰ ἀρσενικά· ἄλλην δια-
φορὰν δὲν ἔχουσι παρὰ ὅτι λαμβάνουσι τὸ θηλυκὸν ἄρθρον, Ἡ· πα-
ραδείγματος χάριν·

Ἀριθμοὶ ἐνικῶς.			Πληθυντικῶς.	
Ὄνομ.	ἡ	ὄδ-ές	αἱ	ὄδ-οί
Γενική,	τῆς	ὄδ-ού	τῶν	ὄδ-ῶν
Δοτική,	τῇ	ὄδ-ῶ	ταῖς	ὄδ-οῖς
Αἰτιατ.	τήν	ὄδ-όν	τάς	ὄδ-ούς
Κλητ.	ὦ	ὄδ-έ	ῶ	ὄδ-οί
(Ἀτικῶς,	ὦ	ὄδ-ός)		

Δυϊκῶς.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατική,	τά	ὄδ-ῶ
Γενική καὶ Δοτική,	ταῖν	ὄδ-οῖν
Κλητική,	ῶ	ὄδ-ώ.

Τὰ εἰς ΟΝ οὐδέτερα κλίνονται κατὰ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα·

Ἀριθμοὶ ἐνικῶς.			Πληθυντικῶς.	
Ὄνομ.	τὸ	ξύλ-ον	τά	ξύλ-α.
Γενική,	τοῦ	ξύλ-ου	τῶν	ξύλ-ων
Δοτική,	τῷ	ξύλ-ῳ	τοῖς	ξύλ-οις
Αἰτιατ.	τὸ	ξύλ-ον	τά	ξύλ-α
Κλητ.	ὦ	ξύλ-ον	ῶ	ξύλ-α

Δυϊκῶς.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ.	τῷ	ξύλ-ῳ
Γενική καὶ Δοτική,	τοῖν	ξύλ-οῖν
Κλητική,	ῶ	ξύλ-ῳ.

Εἶναι πολλὰ ὀνόματα ἀρσενικά εἰς ΟΟΣ ἢ ΕΟΣ λήγοντα, καὶ
οὐδέτερα εἰς ΟΟΝ ἢ ΕΟΝ, τὰ ὅποια συναϊροῦνται καθ' ἑλας τὰς
πτώσεις. Ἡ συνηρημένη κλίσις τῶν ἀρσενικῶν γίνεται κατὰ τὸ
ἀκόλουθον παράδειγμα, πλησίον τοῦ ὀπίου βάλλομεν καὶ τὴν ἀσυ-
ναίρετον, χωρίζοντες αὐτὴν μὲ μίαν γραμμὴν.

Ἄριθμός ἐνικός. Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον	Συνηρημένα	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Ὅν. ὁ νό-ος	νοῦς	οἱ νό-οι	νοῖ
Γεν. τοῦ νό-ου	νοῦν	τῶν νό-ων	νοῶν
Δοτ. τῷ νό-ῳ	νοῶ	τοῖς νό-οις	νοῖς
Αἰτ. τόν νό-ον	νοῦν	τούς νό-ους	νοῦς
Κλ. ὃ νό-ε	νοῦ	ὃ νό-οι	νοῖ

Δυϊκός.

Ἄσυνέρετον.	Συνηρημένον.
Ὅν. καὶ Αἰτ. τὸ νό-ω	νοῶ
Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν νό-οιν	νοῶν
Κλητική.	νοῶ.

Τὰ εἰς ΟΥΝ συναιρουμένα οὐδέτερα κλίγονται κατὰ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα.

Ἄριθμός ἐνικός. Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Ὅν. τὸ ὀσέ-ον	ὀσουν	τὰ ὀσέ-α	ὀσα
Γεν. τοῦ ὀσέ-ου	ὀσοῦ	τῶν ὀσέ-ων	ὀσῶν
Δοτ. τῷ ὀσέ-ῳ	ὀσῶ	τοῖν ὀσέ-οις	ὀσοῖς
Αἰτ. τὸ ὀσέ-ον	ὀσοῦν	τὰ ὀσέ-α	ὀσα
Κλ. ὃ ὀσέ-ον	ὀσοῦν	ὃ ὀσέ-α	ὀσα

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Ὅν καὶ Αἰτ. τὸ ὀσέ-ω	ὀστω
Γεν. καὶ Δοτ. τοῖν ὀσέ-οιν	ὀστοῖν
Κλητ. ὃ ὀσέ-ω	ὀστω.

ΜΙΝΑΞ.

ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΚΑΙΣΕΩΣ

Ἀριθμὸς ἐνικός. Δυσικός. Πληθυντικός.

Ογ.		ος	ον	ω	οι	α
Γεν.	ἀρσενικόν καὶ θηλυκόν.	ου	ου	οιν	ων	ων
Δοτ.		·ε	·ε	οιν	οις	οις
Αίτ.		ον	ον	ε	ους	α
Κλ.		ε	ον	ε	οι	α
		οὐδέτερον.	οὐδέτερον.	ἀρσενικόν καὶ θηλυκόν.	οὐδέτερον.	οὐδέτερον.
			ἀρσενικόν, καὶ οὐδέτερον.			

Παρατηρήσεις.

Α. Παρατήρησε ὅτι εἰς τὰ οὐδέτερα ὀνόματα ἢ ὀνομαστική, ἢ αἰτιατική, καὶ ἢ κλητική, εἶναι αἱ αὐταί, ἤγουν, ἔχουσι τὴν αὐτὴν κατάληξιν. Τὸ αὐτὸ φυλάττεται καὶ εἰς τῶν ἀκολουθῶν κλίσεων τὰ οὐδέτερα ὀνόματα.

Β'. Ὅσα ὀνόματα εἶναι σύνθετα ἀπὸ τὰ μονοσύλλαβα πλοῦς, νοῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, μεταθέτουσι τὸν τόνον ὀπίτω, καθὼς θέλομεν τὸ ἰδεῖν καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις, ὅταν ὁμιλήσωμεν χωριστὰ περὶ τόνων· παραδείγματος χάριν, περίπλους, κακόνους, κ. τ. λ. Τὰ τοιαῦτα λοιπὸν σύνθετα καὶ εἰς τὴν συνηρημένην κλίσειν αὐτῶν φυλάττουσι τὸν τόνον εἰς τὴν αὐτὴν συλλαβὴν καθ' ἕλας τὰς πτώσεις καὶ ἀριθμούς· ὅθεν λέγομεν, περίπλου, περίπλω, περίπλουγ' κακόνου, κακόνω, κακόνουν, κ. τ. λ., ἀλλ' ὄχι περισπῶντες αὐτά.

Γ'. Τὰ εἰς ΕΟΣ προκαροζύτονα, εἰς τὴν συνηρημένην αὐτῶν κλίσειν, μεταθέτουσι τὸν τόνον εἰς τὴν λήγουσαν· ὡς, ἀργύρεος, καὶ τὸ συνηρημένον, ἀργυροῦς, κ. τ. λ.

Τὸ ληκτικὸν α τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τῶν οὐδετέρων εἶναι βραχύ· ὅθεν ἢ μακρὰ παραλήγουσα τονίζομένη περισπᾶται, ὡς τὰ σπουδαῖα, τὰ ἀγκεῖα, τὰ σῦκα, κ. τ. λ.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΑΥΤΗΣ.

Εἶναι πολλὰ ὀνόματα τῆς τρίτης κλίσεως, τὰ ὅποια οἱ Ἄττι-

ἐκλινον μὲ ἰδιαίτερον τρόπον, μεταβάλλοντες τὰ ληκτικά Ο, ΟΥ, Α ἐκαίνων εἰς Ω, καὶ ὑπογράφοντες τὸ Ι τῆς ΟΙ διφθόγγου, τὴν ὁποίαν ἐκαῖνα ἔχουσιν εἰς τὴν πληθυντικὴν ὀνομαστικὴν, καὶ εἰς τὴν δυϊκὴν καὶ πληθυντικὴν δοτικὴν.

Εἰς τὴν τετάρτην λοιπὸν κλίσιν τῶν ἰσοσυλλάβων ἀναφέρονται τὰ εἰς ΩΣ ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ ἰσοσύλλαβα, καὶ τὰ εἰς ΩΝ οὐδέτερα.

Τὰ εἰς ΩΣ ἀρσενικά κλίνονται κατὰ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα:

Ἀριθμὸς ἐνικός.		Πληθυντικός.	
Ὄνομ.	ὁ γε - ὢς	οἱ	γε - ὶ
Γενική,	τοῦ γε - ὠ	τῶν	γε - ὦν
Δοτικῆ,	τῷ γε - ὦ	τοῖς	γε - ὠς
Αἰτιατ.	τόν γε - ὶν	τούς	γε - ὶς
Κλητ.	ὦ γε - ὠς	ὦ	γε - ὶ

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ.	τὼ	γε - ὶ
Γενική καὶ Δοτικῆ,	τοῖν	γε - ὦν
Κλητικῆ,	ὦ	γε - ὶ.

Τὰ εἰς ΩΣ θηλυκὰ κλίνονται ὁμοίως ἄλλη διαφορά δὲν εἶναι παρὰ τὸ ἄρθρον.

Ἀριθμὸς ἐνικός.		Πληθυντικός.	
Ὄνομ.	ἡ εὔγε - ὠς	αἱ	εὔγε - ὶ
Γενική,	τῆς εὔγε - ὠ	τῶν	εὔγε - ὶν
Δοτικῆ,	τῇ εὔγε - ὶ	ταῖς	εὔγε - ὶς
Αἰτιατ.	τὴν εὔγε - ὶν	τάς	εὔγε - ὶς
Κλητ.	ὦ εὔγε - ὠς	ὦ	εὔγε - ὶ

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ.	τὰ	εὔγε - ὶ
Γενική καὶ Δοτικῆ,	ταῖν	εὔγε - ὶν
Κλητικῆ,	ὦ	εὔγε - ὶ.

Τὰ εἰς ΩΝ οὐδέτερα κλίνονται κατὰ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα·

Ἄριθμός ἐνικός.

Πληθυντικός.

Όνομ.	τὸ ἀνώγε - ων	τὰ ἀνώγε - ω
Γενική,	τοῦ ἀνώγε - ω	τῶν ἀνώγε - ων
Δοτική,	τῷ ἀνώγε - ω	τοῖς ἀνώγε - ως
Αἰτιατ.	τὸ ἀνώγε - ων	τὰ ἀνώγε - ω
Κλητ.	ὦ ἀνώγε - ων	ὦ ἀνώγε - ω

Δυϊκός.

Όνομ. καὶ Αἰτιατ.	τὸ ἀνώγε - ω
Γενική καὶ Δοτική,	τοῖν ἀνώγε - ων
Κλητική,	ὦ ἀνώγε - ω.

Π Ι Ν Α Ξ.

ΤΩΝ ΚΑΤΑΨΗΞΕΩΝ.

Ἄρσενικὸν καὶ θηλυκόν. Οὐδέτερον.

	Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.	Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Όν.	ως	ω	ω	ων	ω	ω
Γεν.	ω	ων	ων	ω	ων	ων
Δοτ.	ω	ων	ως	ω	ων	ως
Αἰτ.	ων	ω	ως	ων	ω	ω
Κλ.	ως	ω	ω	ων	ω	ω

Παρατηρήσεις.

Α'. Παρατήρησε πρῶτον ὅτι ἡ γενική ἐνική τῶν ὀνομάτων τῆς κλίσεως ταύτης, καὶ ὅταν λαμβάνη τὸν τόνον εἰς τὴν λήγουσαν, δέν περισπᾶται, καθὼς εἰς τὰς ἄλλας κλίσεις, ἀλλ' ἐξύνεται· δεύτερον, ὅτι οἱ Ἄττικοὶ τονίζουσι τὴν προπαραλήγουσαν, καὶ ὅταν ἡ λήγουσα ᾖ μακρά, ἐνῶ κατὰ τὴν κοινὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην βάλλεται ὁ τόνος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν παραλήγουσαν, καθὼς θέλομεν εἶπεῖν καὶ εἰς τὸ περὶ τονισμοῦ.

Β'. Ὅταν τὸ κοινὸν ὄνομα τῆς τρίτης κλίσεως ἔχη εἰς τὴν παραλήγουσαν ἄ μακρόν, εἰς τὴν Ἄττικὴν κλίσιν μεταβάλλεται εἰς

Ε, ὦς, ναός, νεός· λαός, λεός. Ὅταν δὲ τὸ Α τῆς παραληγούσης ᾖ βραχὺ, φυλάττεται ἀμετάβλητον ὦς, παός, ταός· κάλως, κάλως.

Γ'. Εἰς ὀνόματα τινὰ τῆς κλίσεως ταύτης ἀρσενικά καὶ θηλυκά, καὶ μάλιστα ὅταν φανερόνῃ τὸν τόπον, ὅποια τὰ Κέως, Κῶς, Τέως, Ἄθως, οἱ Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι τὸ Ν τῆς ἐνικῆς αἰτιατικῆς, λέγοντες, τὸν λαγῶν, τὴν ἔω (ἡ αὐγή), τὴν Κέω, τὴν Κῶ, τὴν Τέω, τὸν Ἄθω, κ. τ. λ. ἀντὶ λαγῶν, ἔων, Κέων, κ. τ. λ. ὁμοίως καὶ εἰς τὴν ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν οὐδετέρων τινῶν ἐπιθέτων· ὅθεν τὸ ἀγήρω, ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ ἀγήρωσ.

Δ'. Οἱ Ἀττικοὶ ἐκλίνον πολλάκις κατὰ τὴν κλίσιν ταύτην ὀνόματα περιτοσύλλαβα, λέγοντες τὸν Μίνω, ἀντὶ τὸν Μίνωα, ἐκ τοῦ Μίνωσ, Μίνωος· καὶ τὸν γέλων, ἀντὶ τὸν γέλωτα, ἐκ τοῦ γέλωσ, γέλωτος. Οἱ δὲ μεταγενέστεροι Ἕλληνες τὸ ἀνάπαλιν, ἐκλίνον πολλάκις ὀνόματα τῆς τετάρτης ὡς περιτοσύλλαβα, λέγοντες τὴν ἄλωα, ἀντὶ τὴν ἄλω, ἐκ τοῦ θηλυκοῦ ἢ ἄλωσ· τοῦ κάλωσ, ἀντὶ τοῦ κάλω, ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁ κάλωσ.

ΠΕΜΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΑΥΤΗΣ.

Εἰς τὴν πέμτην κλίσιν ἀντρέρονται τὰ περιτοσύλλαβα ὀνόματα παντὸς γένους, εἴτε ἀσυνάφιστα, εἴτε συναφόμενα.

Αἱ καταλήξεις τῶν περιτοσυλλάβων ὀνομάτων εἶναι ἐγγεὰ τέσσαρα δηλαδὴ φωνήεντα, α, ι, υ, ω· καὶ πέντε σύμφωνα, ν, ρ, ξ, ψ, ς· παραδείγματος χάριν, σῶμα, μέλι, ἄστυ, ἡγῶ, Ἑλλήν, ῥήτωρ, κόραξ, Ἄραψ, Αἶας.

Εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν λήγουσιν,

Ἡ Γενική εἰς ος.

Ἡ Δοτική εἰς ι.

Ἡ Αἰτιατική εἰς α.

Εἰς τὸν Δοτικόν,

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ. εἰς ε.

Γεν. καὶ Δοτ. εἰς ου.

Εἰς τὸν πληθυντικόν

Ὄνομ. εἰς ες. . . . Οὐδέτερον, . . . α

Γεν. εἰς ων

Δοτ. εἰς σι

Αἰτ. εἰς ας . . . Οὐδέτερον, . . . α

Ἐδῶ πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν τινὰς παρατηρήσεις περὶ τῶν συμφώνων, ἀναγκαίως διὰ νὰ κλίνωμεν ὀρθῶς τὰ περιττοσύλλαβα ὀνόματα. Αἱ παρατηρήσεις αὗται μᾶς χρειάζονται καὶ διὰ τὰ ῥήματα, ὡς θέλομεν ἰδεῖν.

Ἐκ τῶν δεκαεπτὰ λοιπὸν σύμφωνα, τὰ ὀκτώ, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ, ὀνομάζονται ἡμίφωνα. Ἐκ τούτων τὰ τέσσαρα λ, μ, ν, ρ, λέγονται ἰδιαιτέρως ἀμετάβολα, διότι εἰς τὰς κλίσεις τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων γενικῶς δὲν μεταβάλλονται εἰς ἄλλα σύμφωνα (ἰδὲ κατωτέρω τὸ α. παράδειγμα). Τὰ ἀμετάβολα λέγονται καὶ ὑγρά διὰ τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν τρέχουσι προφερόμενα μὲ τὰ φωνήεντα.

Τὰ τρία ζ, ξ, ψ, λέγονται διπλά, διότι ἕκαστον ἔχει τόπον δύο ἄλλων συμφώνων· ἤγουν, τὸ ζ βάλλεται ἀντὶ τοῦ σ καὶ δ, ἔθεν συρίζω, ἀντὶ συρίσδω· τὸ ξ ἀντὶ τῶν γσ, κσ, χσ. ἔθεν κήρυξ, ἀντὶ κήρυκς· Φρυξ, ἀντὶ Φρυγς· βήξ, ἀντὶ βήχς· τὸ δὲ ψ ἀντὶ τῶν βς, πς, φς, ἔθεν Ἄραψ, ἀντὶ Ἄραβς· Κέκροψ, ἀντὶ Κέκροπς· κατηλιψ, ἀντὶ κατηλιφς.

Τὰ ἐννέα β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ λέγονται ἄφωνα (1). Ἐκ τούτων τὰ τρία, κ, π, τ, ὀνομάζονται ψιλὰ, διότι προφέρονται μὲ λεπτήν φωνήν. Τὰ τρία θ, φ, χ, ὀνομάζονται δασέα, διότι προφέρονται μὲ παχεῖαν φωνήν· τὰ λοιπὰ τρία, β, γ, δ, ὀνομάζονται μέσχα, διότι ἡ προφορά των εἶναι μεσαία. Ἄλλ' ἐκεῖνο μάλιστα τὸ ὁποῖον ἐδῶ πρέπει γενικῶς νὰ παρατηρήσωμεν, εἶναι ὅτι, δτάχως εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν λέξεων, ἢ εἰς τὴν κλίσιν τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων ἤθελαν συμπέσειν δύο συλλαβαὶ ἀλλεπάλληλοι, ἔχουσαι δασέα σύμφωνα, ἢ τὰ αὐτὰ, ὡς ἐφαφή, ἀφεφθος, χεχωρισμέ-

(1) Τὰς λέξεις ἄφωνα καὶ ἡμίφωνα πρέπει μᾶλλον νὰ τὰς λαμβάνωμεν ἀπλῶς ὡς ὀνόματα τῶν συμφώνων· διότι δὲν ἐμποροῦμεν νὰ διακρίνωμεν εἰς τὴν προφορὰν τὸ ἄφωνον καὶ τὸ ἡμίφωνον.

νος, ἡ διάφορα, ὡς θριχός, ἐχεχειρία (ἐκ τοῦ ἔχω καὶ χεῖρ) (χωρὶς ὅμως νὰ ᾔηται συντροφευμένα μὲ ἄλλο σύμφωνον, ὡς εἰς τὰς λέξεις, θέσθαι, ἐθρέφθην, σγέσθω), ἐπειδὴ τότε γίνεται κακοφωνία, μεταβάλλεται τὸ πρῶτον θασὺ εἰς ψιλόν, πλὴν ὄχι ὅπως τύχη, ἀλλὰ

τὸ Φ εἰς Η.

τὸ Χ εἰς Κ.

τὸ Θ εἰς Τ.

Ὅθεν λέγομεν ἐχεχειρία, ἐπαφή, ἀπεφθος, πεφονευμένος, ἀντί φεφονευμένος· κεχωρισμένος, ἀντιχωρισμένος· τριχός ἀντι θριχός.

Ὅτος ὅμως ὁ κανὼν δὲν εἶναι χωρὶς ἐξαιρέσεις· διότι λέγομεν, ὀρνιθοθήρας, ὠρθώθην, ἀφέθην κ. τ. λ. (1)

Ἄς φέρωμεν τῶρα διάφορα παραδείγματα πρῶτον τῶν ἀσυναιρέτων περιττοσυλλάβων, ἔπειτα τῶν συναιρουμένων.

Παράδειγμα α΄.

Ἀριθμὸς ἐνικός.			Πληθυντικός.		
Ὄνομ.	ὁ	Ἕλληγ	οἱ	Ἕλληγ - ες	
Γενική,	τοῦ	Ἕλληγ - ος	τῶν	Ἕλλήγ - ων	
Δοτική,	τῷ	Ἕλληγ - ι	τοῖς	Ἕλληγ - σι	
Αἰτιατ.	τόν	Ἕλληγ - α	τούς	Ἕλληγ - ας	
Κλητ.	ὦ	Ἕλληγ	ὦ	Ἕλληγ - ες	

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ.	τῷ	Ἕλληγ - ε
Γενική καὶ Δοτική,	τοῖν	Ἕλλήγ - οιν
Κλητική,	ὦ	Ἕλληγ - ε

Παράδειγμα β΄.

Ἀριθ. ἐνικός			Ἀριθ. πλυνθυντικός.		
Ὄνομ.	ὁ	μῆγ	οἱ	μῆγ - ες	νες
Γενική,	τοῦ	μῆγ - ὅς	τῶν	μῆγ - ὄν	νῶν
Δοτική,	τῷ	μῆγ - ι	τοῖς	μῆγ - σι	
Αἰτιατ.	τόν	μῆγ - α	τούς	μῆγ - ας	νας
Κλητ.	ὦ	μῆγ	ὦ	μῆγ - ες	νες

(1) Βλέπ. Περί μεταβολ. κ. τ. λ. των γραμμάτων.

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ. τῷ μῆ-νε
Γενική καὶ Δοτική, τοῖν μη-νοῖν
Κλητ. ᾧ . . . μῆν-ε

Παράδειγμα γ.

Ἄριθ. ἐνικός. Πληθυντικός.

Ὄνομ.	ὁ	λιμῆν	οἱ	λιμέ-νες
Γενική,	τοῦ	λιμέ-νος	τῶν	λιμέ-νων
Δοτική,	τῷ	λιμέ-νι	τοῖς	λιμέ-σι
Αἰτιατ.	τόν	λιμέ-να	τούς	λιμέ-νας
Κλητ.	ᾧ	λιμῆν	ᾧ	λιμέ-νες

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ. τῷ λιμέ-νε
Γενική καὶ Δοτική τοῖν λιμέ-νοιν
Κλητ. ᾧ . . . λιμέ-νε

Παράδειγμα δ.

Ἄριθ. ἐνικός. Πληθυντικός.

Ὄνομ.	ὁ	λέων	οἱ	λέον-τες
Γενική,	τοῦ	λέον-τος	τῶν	λέον-των
Δοτική,	τῷ	λέον-τι	τοῖς	λέου-σι
Αἰτιατ.	τόν	λέον-τα	τούς	λέον-τας
Κλητ.	ᾧ	λέον	ᾧ	λέον-τες

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ. τῷ λέον-τε
Γενική καὶ Δοτική, τοῖν λέον-τοιν
Κλητ. ᾧ λέον-τε

Παράδειγμα ε.

Ἄριθ. ἐνικός. Πληθυντικός.

Ὄνομ.	ὁ	θῆρ	οἱ	θῆρ-ες
Γενική,	τοῦ	θηρ-ός	τῶν	θηρ-ῶν
Δοτική,	τῷ	θηρ-ί	τοῖς	θηρ-σί
Αἰτιατ.	τόν	θῆρ-α	τούς	θῆρ-ας
Κλητ.	ᾧ	θῆρ	ᾧ	θῆρ-ες

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ. τῷ θῆρ-ε
 Γενική καὶ Δοτική, τοῖν θηρ-οῖν
 Κλητική, ὦ θῆρ-ε

Παράδειγμα ς'.

Ἄριθ. ἐνικός.

Πληθυντικός.

Ὄνομ. ὁ πατήρ οἱ πατέρ-ες
 Γενική, τοῦ πατέρ-ος τῶν πατέρ-ων
 Δοτική, τῷ πατέρ-ι τοῖς πατέρα-σι
 Αἰτιατ. τὸν πατέρ-α τοὺς πατέρ-ας
 Κλητ. ὦ πάτερ ὦ πατέρ-ες

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατική, τῷ πατέρ-ε
 Γενική καὶ Δοτική, τοῖν πατέρ-οιν
 Κλητ. ὦ πατέ-ρε

Παράδειγμα ζ'.

Ἄριθμὸς ἐνικός.

Πληθυντικός.

Ὄνομ. ὁ κόραξ οἱ κόρακ-ες
 Γενική, τοῦ κόρακ-ος τῶν κοράκ-ων
 Δοτική, τῷ κόρακ-ι τοῖς κόρα-ξι
 Αἰτιατ. τὸν κόρακ-α τοὺς κόρακ-ας
 Κλητ. ὦ κόραξ ὦ κόρακ-ες

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ. τῷ κόρακ-ε
 Γενική καὶ Δοτική, τοῖν κοράκ-οιν
 Κλητική, ὦ κόρακ-ε

Παράδειγμα η'.

Ἄριθμὸς ἐνικός.

Πληθυντικός.

Ὄνομ. ὁ Ἄραψ οἱ Ἄραβ-ες
 Γενική, τοῦ Ἄραβ-ος τῶν Ἀράβ-ων
 Δοτική, τῷ Ἄραβ-ι τοῖς Ἄρα-ψι

Αἰτιατ.	τὸν Ἄραβ-α	τοὺς Ἄραβ-ας
Κλητ.	ὦ Ἄραβ	ὦ Ἄραβ-ες

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ.	τῷ Ἄραβ-ε
Γενική καὶ Δοτική,	τοῖν Ἀράβ-οιν
Κλητική,	ὦ Ἄραβ-ε

Παράδειγμα θ'.

Ἀριθμὸς ἐνικός.

Πληθυντικός.

Ὄνομ.	ὁ γίγας	οἱ γίγαντ-ες
Γενική,	τοῦ γίγαντ-ος	τῶν γιγάν-των
Δοτική,	τῷ γίγαν-τι	τοῖς γίγα-σι
Αἰτιατ.	τὸν γίγαν-τα	τοὺς γίγαν-τας
Κλητ.	ὦ γίγαν	ὦ γίγαν-τες

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ.	τῷ γίγαν-τε
Γενική καὶ Δοτική,	τοῖν γιγάν-τοιν
Κλητική,	ὦ γίγαν-τε

Παράδειγμα ι'.

Ἀριθμὸς ἐνικός.

Πληθυντικός.

Ὄνομ.	ὁ ἥρωσ	οἱ ἥρω-ες
Γενική,	τοῦ ἥρω-ος	τῶν ἠρώ-ων
Δοτική,	τῷ ἥρω-ϊ	τοῖς ἥρω-σι
Αἰτιατ.	τὸν ἥρω-α	τοὺς ἥρω-ας
Κλητ.	ὦ ἥρωσ	ὦ ἥρω-ες

Δυϊκός.

Ὄνομ. καὶ Αἰτιατ.	τῷ ἥρω-ε
Γενική καὶ Δοτική,	τοῖν ἠρώ-οιν
Κλητική,	ὦ ἥρω-ε

Οὕτω καὶ κάλωσ κάλωος, Μίνωσ Μίνωος, δμῶσ δμωός, θῶσ θωός, Τρῶσ Τρωός.